

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 404/2014
15.05.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. А.Г. и др, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Ђ.Н., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4100/13 од 28.01.2014. године, у седници већа одржаној 15.05.2014. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окр. А.Г. поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4100/13 од 28.01.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 243/12 од 02.10.2013. године окр. А.Г. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 3 године и због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 2 месеца.

Истом пресудом окр. Ф.Г. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и ослобођен од казне.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца окривљеног А.Г., Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 4100/13 од 28.01.2014. године, усвајањем жалбе бранилаца окривљеног, преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, тако што је кривично-правне радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде правно квалификовао као једно кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осудио га на казну

затвора у трајању од три године, док су у преосталом делу жалба бранилаца окривљеног и жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду одбијене као неосноване и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Бранилац окр. А.Г.а адв. Ђ.Н. поднео је захтев за заштиту законитости против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4100/13 од 28.01.2014. године, због повреде закона – члан 485. став 2. у вези става 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев основан и донесе ослобађајућу пресуду.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. А.Г. је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

По ставу Врховног касационог суда, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе, окривљени, на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог Законика прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи повреду закона из члана 485. став 2. у вези става 1. тачка 1. ЗКП, али у захтеву не опредељује конкретно ни једну повреду закона која, сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП, може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

У образложењу захтева бранилац полемиче са оценом изведених доказа од стране другостепеног суда и с тим у вези наводи да суд своје слободно судијско уверење заснива на произвољности, да узима у оцену само оне доказе који доводе у сумњу одбрану окривљеног, а супротне доказе везане за одлучне чињенице уопште не оцењује, затим да не цени чињеницу да је од стране ПУ Нови Сад добијен извештај да је вршена манипулација са предметима који су одузети од окривљеног Г. 1, из чега произилази да наведени предмети нису подобни за ДНК вештачење, да је од окр. Ф.Г. одузета потпуно друга врста дроге од дроге која је пронађена у стану окр. А.Г., да окр. Г. 2 није могао да докаже да није био ни у каквом контакту са опојном дрогом која је одузета од окр. Г. 1, ... те

да је Апелациони суд у Новом Саду све доказе ценио произвољно, без реалне процене вредности значаја сваког појединог доказа ...

Изнетим наводима, бранилац у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, што, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окр. А.Г. оценио недозвољеним и на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.